

070527 Pingstdagen Lars B Stenström

Svenska kyrkan stannar ofta på ytan istället för att gå på djupet. Den står hellre vid sidan om istället för att genomsyra, hellre visar den temperaturen än höjer den. Präktigheten har blivit starkare än lidelsen för sanning och rätt. Sant eller falskt?

Lyssnar vi noga finns det röster som vibrerar profetiskt. Som på Guds kallelse skärskådar brister i kyrka, samhälle och i våra sätt att leva livet. Som ser framtiden i ljuset av Guds ord och löfte. Samtiden prövas med historisk insikt och andlig erfarenhet.

Profeternas rop genom årtusenden har handlat om omvändelse. Ni är stadda på en olycksväg, ni lyssnar inte till Guds röst, ni går era egna vägar. Vänd om – annars går det på tok! Och Mose fick varna makthavarna för följderna om inte Israels folk fick sin frihet. Släpp mitt folk, låt det gå!

Rösterna varnar, förmanar och visar på en utväg. Tiden är inne för ett nytt uppbrott! En ny omvändelse – tillbaka till sökandet efter Guds vilja med oss och våra liv, tillbaka till bön och gudstjänst, tillbaka till Kristus, till honom som föder vår tro. Bort från politikens kompromisser och fram till ett helgjutet andligt liv!

Men varifrån skall vi få kraft? Varifrån skall driv och inspiration komma. Kan det vara så egendomligt att en till synes ytlig populärvisa, en schlager, bär på svaret?

"Jag är fångad av en stormvind, fast för dig. Ingenting kan hindra mig när det blåser i mitt hjärta. Fångad av en stormvind natt och dag. Här finns bara du och jag, och det ljus som himlen lämnat kvar..."

Även om inte jag trängs bland Carolas fans har den här låten fastnat. Örebroaren Stephan Berg skrev verkligen i sin vinnartext (som Carola sjöng): Fångad av en stormvind.

Tänk att schlagervärlden ibland bär på en dold mening, ett budskap för den som vill höra. Men man måste lyssna extra noga. Fångad av en stormvind blev alla på pingstdagen. När alla apostlarna var församlade då hördes från himlen ett dån som av en stormvind, står det i Apostlagärningarna. Det fyllde hela huset där de satt.

Den dagen var inte de finstämda susningarnas dag, då handlade det inte om ett stilla bladverk som fladdrar till för en vindil. Här var det megaforte eller som Max Reger lär ha skrivit i ett partitur först *forte fortissimo*, på nästa rad *Så starkt som möjligt!* och raden därefter *Ännu starkare!*

Pingstdagen dånar, det brakar och knakar i gavlar och virke. Anden är på väg. I Svenska kyrkan uppskattar vi den stillsamma susningen. Buller och dån ligger inte för oss – såvida det inte är i pukor och trumpeter i Händels Messias eller Dies Irae satsen i Verdis Requiem, den om Vredens stora dag. Att vi föredrar det städat kontrollerade betyder inte att vi är främmande för stormvind.

Vindens dån är en markering av väldigheten, det storslagna i att pingstens ande faller över dem. Det är och ska vara mäktigt. Och Guds makt är det starkaste vi vet, och ännu starkare!

Ni sitter alla idag som levande ljus. Stilla och uppmärksamma. Där i huset kom tungor som av eld och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Så det måste ha glött, fladdrat och strålat! Tala om att bli levande ljus. Den som grips av Anden lyser det om. Förr eller senare tränger glöden och elden fram.

Bildspråket lyser och låter, det talar högt och kraftfullt, och visst är det bilder: dån som av en stormvind, tungor som av eld. Det vanliga språket räckte inte för att ringa in vad som hände, något nytt hände. Så man fick likna det som hände med något man kände igen.

Upplevelsen låg utanför vardagens erfarenhet – och apostlarna hade ändå sett ett och annat under. Människor som blivit friska, som befriats från spetälska, stumhet och blindhet. De hade sett hur några brödkakor och fiskar mättat tusentals och utstötta som inbjudits i gemenskapen.

Märker ni hur lätt det är att stanna utanför, i den yttre beskrivningen, i det som syns och hörs? Anden kom över dem och nu sker undret: språkförbistringen från byggandet av Babels torn upphävs. Den helige Ande kom och murarna mellan människor föll. De hörde och förstod. Anden kom som kommunikationens och förståelsens ande. De började tala. De talade andra tungomål än sina egna, de yttrade ord som Anden ingav dem. Till synes planlöst, som lustiga infall, som berusade. Men i kaoset är ordning. Alla hörde sina egna språk. Människorna hörde på sina olika språk om Guds stora och väldiga gärningar.

Herrens ord kom redan till profeten Joel och de handlade om att profetera, drömma och se syner. Jo det kunde vi behöva. Profetera, drömma, se syner. Gåvorna är inte nya – sådant har man ägnat sig åt redan innan Joels gjorde sitt uttalande på Guds vägnar.

Den som profeterade var som ett slags pressekreterare eller talskrivare åt Gud, kände Herren så väl och var så nära att det blev uppenbart vad Gud ville. De framställde Guds vilja så att folk lyssnade även om de inte alltid gjorde som profeterna sa. Ingen kunde säga förvånat: det hade jag ingen aning om!

Profeten var ett redskap för Guds flöde. Vi kunde behöva fler sådana redskap i Svenska kyrkan – då tänker jag inte på redskap för trädgårdsvård och fastighetsunderhåll – utan på redskap för omvändelse och tro.

Det är kyrkans tro att Anden verkar genom människor. Omvärlden vill få tecken och vi önskar dem ofta också. Tänk om vi kunde få höra dånet, se hur några fångas av Guds stormvind. Att få vara med när Anden på nytt faller över människor och få följa hur de blir brinnande vittnen och klarsynta profeter! Gud give!

Lars B Stenström